

tidelig. Dunkelt følte han, at i denne hemmelighedsfulde Lyd fra det kogende Skovdyb derinde, i de bløde Klunk af Bølgerne mod Stranden og i de dumpe Aarestød fra den halvt usynlige Baad ude paa Vandet, . . . at i alt dette lød der noget af det hjemlige, fortrolige »Velkommen«, han hidtil havde savnet.

*

*

*

Da Hotelstuepigen den følgende Morgen kom ind med en Te-Opdækning til Per, fandt hun ham allerede oppe.

Han gik halvpaaklædt frem og tilbage mellem Sovekammeret og det foranliggende, salonmæssigt udstyrede Arbejdsværelse (et af Hotellets dyreste Rum), hvilket han havde ment ikke at kunne undvære af Hensyn til de forestaaende Forhandlinger og til de Besøg og Sammenkomster, som disse efter hans Antagelse vilde medføre. Han agtede foreløbigt at slaa sig til Ro her paa Hotellet og var netop beskæftiget med at pakke ud af sine Kufferter. Med den næsten smaalige Ordenssans, der udmærkede ham i alt, hvad der angik hans egen Person, lagde han Stykke for Stykke ned i Skufferne efter ganske bestemte Regler ligesom de gamle Jomfruer, der ikke kan finde Ro i Sjælen, naar deres Uldtøj og Linned skal ligge i samme Skuffe.